

успали се — и турцитѣ окуражени отъ това, приготвили се да ги посрѣщнатъ.

Въ Пиротъ пристигналъ единъ сръбски чиновникъ заедно съ нѣкой си татаръ Богданъ, куриеръ, и като заварилъ възстаницитѣ не въ града, а вѣнъ отъ него, дава имъ заповѣдь да се оттеглятъ надирѣ, а самъ той влиза въ Пиротъ, дѣто се явява прѣдъ войводата (управителя) като лице, изпроводено да прѣдложи услугитѣ на своя господаръ за умиротворяване на възстаналата рая. Прѣговоритѣ се свършили съ това, че нѣколко пиротски чорбаджии, съпричастни въ замислитѣ на сърби и възстанали, понесли по 25 тояги, а сръбското орждие, Цвѣтко Полиция, който не успѣлъ да изпълни възложената му мисия, билъ разкжсанъ на точакъ на сръбско-турската граница, при мѣстността Глогъ.

Споредъ Миличевича, отъ януари 1836 год. до априлъ сжщата година, въ Сърбия сж прибѣгнали около хиляда души изъ Пиротъ и пиротско. На поканата до бѣжанцитѣ отъ страна на пиротския войвода (аянинъ) Махмудъ Капуджибаши да се завърнатъ по огнищата си, иначе злѣ ще патятъ, тѣ отговорили отрицателно: никой не искалъ да се върне, докато въ Пиротъ сж Махмудъ и мразениятъ отъ народа владика Йеронимъ.

Прѣговоритѣ съ бѣжанцитѣ даватъ добъръ поводъ на князь Милоша да се намѣси и тука въ ролята на умиротворителъ: добъръ за разбунената рая и услужливъ за турското правителство. Неговъ пълномощникъ се явява пакъ Аврамъ Петрониевичъ, който въ писмата си до княза прѣдава голѣмата вѣра на възстаналитѣ къмъ владѣтеля на Сърбия, както и тѣхното очакване да имъ пристигнатъ обѣщанитѣ отъ него топове и помощъ, по всѣка вѣроятность, парична. Възстаналитѣ толкова дълбоко били убѣдени, какво бездруго ще имъ пристигне такава, че никой не е билъ въ състояние „да имъ избие това отъ главата“, казва Петрониевичъ, защото „нѣкой имъ е добръ втѣлпилъ въ главата, че Ваша свѣтлость ще имъ помогне, щомъ тѣ се подигнатъ“.

Не ще съмнѣние, че такава „втѣлпение въ главата“ не може да дойде само по себе си, нито пѣкъ своеволници агитатори сж го правили по свое щение, безъ да сж имали на ржка надлежнитѣ документи, годни да удостовѣрятъ истинността на тѣхнитѣ обѣщания и примамки. Въ намѣсата на княза, впрочемъ, сж били убѣдени и самитѣ турци, както